

g.1. rög és rozsdá

*de ki hagyta a félkész tetőn az ácsokat.
odafent, a gerendákat metsző, szálkás,
kissé megdolgozatlan cseréplécek között
alulról süti mozdulatlanságtól görcsbe
feszült hátukat a nap, az ácskapcsok
derékba tört vasán, a sugarak beesési
szögétől függően, az aritmia rendjében
meg-megcsillan a halvány, a tető rézsút
felületén végigcsúszó fény, ami végcéljaként
elér a rögtön száradó vér pergő darabjaitól
megszabadult bőrig, és gyorsan perzselni
kezd a túl régóta előrejelzett kánikulában.
a reccsenés az évekig szárított faanyagé,
a tompa sajgás az ízületeknél túlfeszülő
csontoké, a zsibbadtság a reggel bizonytalan
lenyomata. alulról bontja meg a hát
hámrétegeit a test növekvő súlya,
a szív málló izomzatának ólmos tömbjei,
a harántcsíkolt szövet poros mozgása.
párhuzamos, ritkuló síkok a délelőtt
szívacsos tágasságában.*

g.2. a szög feje

*a bőrükhöz ütköző fotonok retinájukra
festenek, mellkasukban tüdő fuldokol,
markuk és lábfejük közepén fémes sajgás,
az ácsok, egy felettük köröző, ismeretlen
madár szárnyzuhogásának végtelenségét
hallva mégis eltelnek nyugalommal. már
nem gondolnak a három szögre, ami ha
csontot nem is mindig ér, a kéz idegekkel
teli, finoman barázdált borítását könnyedén
átszakítja, még nem gondolnak a csőr a test*

*minden részéhez hozzáférő, a csontgúlát
legkisebb metszetében záró hegyének váratlanul
nagy erejére, csak a fájdalmas, mostantól
közös történetüket befejező pontra gondolnak,
ami egyre szorosabban következik a hirtelen
bizonyossá váló kiszolgáltatottságból.*

g.2.1.

*mert hiába a test alatt keresztben húzódó
lécek különösen nagy tapadási súrlódása,
a szálkák borította, a görcsök száma miatt
talán túlságosan is gyenge minőségű anyag
a lecsúszást gátló, de legalábbis fékező
felülete, a néhol már-már íves egyenesek
a soha fel nem kerülő cserepek rendjét
biztosan nem zavaró, rontott párhuzamosai,
és hiába a szögek merev tartása, az akarat,
a szándék hiánya, a test, mert teljesen kimerült,
a gravitációs erőnek engedelmeskedve mégis
el-elmozdul a tető széle, a ház elkészült,
dísztelen homlokzata felé, miközben sebeit
épp saját súlya miatt újra és újra továbbvágja
és tágítja a szög rideg vása, a meg-meginduló,
a felszakadó heg méretéhez képest még
mindig felfoghatatlanul élénk vérzés,
hogy a napfénytől bántóan világos, meglepő
módon kezeletlenül felrakott gerendákat,
ha nem is egyenletes, de a száradásnak
köszönhetően mégis egyöntetű, meleg
barnára fesse. céltalan, mégis eltökélt
készülődés a lassan beköszöntő délutánban.*